

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoPr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111227971
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3111227971.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: U. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., M. H. XXXX/XX, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Vladimír Rybovič, so sídlom Banská Bystrica, Nám. Št. Moyzesa 4, IČO: 14 224 089, proti žalovanému: B. T. Transport s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 6, IČO: 36 331 171, právne zastúpeného: advokátska kancelária agner&partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Špitálska 10, IČO: 36 722 758, o zaplatenie 2.050,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 12Cpr/4/2011-854, zo dňa 21. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výrokov II., III. a IV., ktorými súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania štátu a žalovaného, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol. Ďalej výrokom II. a III. rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50% voči žalobcovi a v rozsahu 50% voči žalovanému. Napokon, výrokom IV. rozhodol, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia celkovej sumy 2.050,54 eur s príslušenstvom. Uvedený nárok si uplatňoval titulom viacerých samostatných nárokov, ktoré mu vznikli pri výkone a v súvislosti s výkonom jeho pracovnej činnosti vykonávanej v prospech žalovaného. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami nebolo sporné, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 03.04.2006 žalobca pracoval v spoločnosti žalovaného ako vodič s miestom výkonu práce Zvolen (od 04.04.2006 na dobu neurčitú s dohodnutou hrubou mzdou vo výške minimálnej mzdy so stupňom náročnosti práce a koeficientom 1,2 podľa § 120 Zákonníka práce). Na základe okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom zo dňa 30.12.2010 tento pracovný pomer skončil. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu v zmysle § 47 ods. 1 písm. a), § 69 ods. 4, § 116 ods. 1, 2, 3, § 118 ods. 1, § 129 ods. 3, § 131 ods. 2, 3, § 145 ods. 1, § 191 ods. 1, 2, § 192 ods. 1 Zákonníka práce. Po sumarizácii všetkých nárokov žalobcu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody za blokové pokuty vo výške 38 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 16.2.2012 do zaplatenia a vo výške 392,51 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 16.2.2012 do zaplatenia, náhradu mzdy za február 2011 vo výške 7,05 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 1.4.2011 do zaplatenia. Žalovaný dňa 21.07.2011 zaplatil okrem zákonných cestovných náhrad sumu 1.163 eur bez uvedenia účelu a dňa 31.01.2011 zvyšnú sumu bez uvedenia účelu nad zákonnú povinnosť výplaty cestovných náhrad 532,96 eur (navyše 1.695,96 eur mínus suma z 21.7.2011 t.j. 1.163 eur). Mal za to, že sumy 38 eur, 392,51 eur a 7,05 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 1.4.2011 do podania žaloby dňa 10.11.2011 vo výške 0,19 eur, spolu 437,75 eur boli žalovaným uhradené v uvedených platbách "navyše" zo dňa 31.1.2011 a zo dňa 21.7.2011 vrátane úroku z omeškania ešte pred podaním žaloby žalobcom dňa 10.11.2011. Teda v deň

podania žaloby žalovaný uhradil žalobcovi jeho zákonné nároky. Vzhľadom k uvedenému, súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania štátu rozhodol, v zmysle § 260 CSP. Obe strany sporu zaviazal k povinnosti zaplatiť trovy štátu v rozsahu 100%, teda každého v polovici 50%. O náhrade trov konania úspešného žalovaného rozhodol v zmysle § 257 CSP. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané porušenie povinností zo strany žalobcu aj žalovaného a obe strany nepredložili všetky dôkazy vo veci pri počiatkových úkonoch, v dôsledku čoho vznikla každej strane značná náhrada trov konania. Z tohto dôvodu rozhodol, že si bude každá strana hradieť svoje náklady (náhradu trov konania) a trovy štátu v polovici.

2. Proti uvedenému rozsudku, v časti výrokov II., III. a IV., podal žalovaný, v zákonnej lehote, odvolanie, z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 255 CSP, nesprávne aplikoval § 257 CSP a dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Dodal, že v sporových konaniach sa ohľadom trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Výnimku z uvedeného predstavuje § 257 CSP, avšak musí ísť o skutočne prípad hodný osobitného zreteľa, čo musí byť v rozhodnutí náležite odôvodnené. Poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe sú prípadmi hodnými osobitného zreteľa predovšetkým prípady charakteristické sociálnym aspektom. Podľa žalovaného celé dokazovanie a vzniknutá náhrada trov konania boli len dôsledkom ničím nepodloženej žaloby a výsledkom konania žalobcu. Žalovaný od začiatku tvrdil, že nárok žalobcu je neoprávnený a sám navrhoval dokazovanie len v nadväznosti na meniacu sa argumentáciu žalobcu. Napokon žalovaný mal vo veci samej plný úspech, a preto by bolo nespravodlivé, aby znášal celkové náklady za 8 rokov konania. Počas celého konania si musel žalovaný sám hradieť náklady na poskytnutie právnych služieb, a pokiaľ by k podaniu tejto neopodstatnenej žaloby nedošlo, tieto náklady by mu nevznikli. Uzavrel, že súd prvej inštancie neuviedol akým konaním sa žalovaný dopustil porušenia povinnosti, neuviedol porušenia akej povinnosti sa údajne dopustil a rovnako tak nedostatočne odôvodnil, v čom má údajne spočívať dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by prakticky spôsobil, že hoci žalovaný konanie nezačal a ani na jeho začatie nedal dôvod, že všetky náklady s ním spojené bude znášať na vlastné náklady. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku II. zmenil, tak, že prizná štátu nárok proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Ďalej výrok III. zruší v celom rozsahu a výrok IV. zmení tak, že žalovanému prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Nestotožnil sa s dôvodmi uvádzanými žalovaným v odvolaní a rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za odôvodnené a spravodlivé. Uviedol, že v priebehu konania bolo okrem iného zistené, že žalovaný počas trvania pracovného pomeru zasielal na účet žalobcu ako zamestnanca peňažné čiastky bez bližšej špecifikácie a žalobca tak nemohol identifikovať začo boli jednotlivé sumy na účet pripísané. Tak to bolo aj v prípade platby zo dňa 10.11.2011, kedy podľa súdu prvej inštancie žalovaný uhradil žalobcovi jeho zákonné nároky. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania nesplnil súdom uloženú povinnosť, aby predložil doklady, ktoré požadoval žalobca, čo odôvodnil tým, že doklady skartoval. Išlo pritom o doklady, ktoré žalobca odovzdal žalovanému v jednom exemplári a mal ich iba žalobca a mohli svedčiť v prospech žalobcu. Uzavrel, že žalobca ako slabšia strana sporu mal v spore sťažnú pozíciu (pri predkladaní dokladov a vyjadrení sa k dokladom predkladaným žalovaným), čo súd prvej inštancie zrejme tiež vzal do úvahy. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalovaného zamietol.

4. K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril odvolateľ - žalovaný, ktorý uviedol, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu. Opakovane zdôraznil, že od počiatku tvrdil, že nárok žalobcu je neoprávnený a celé dokazovanie a vzniknutá náhrada trov konania bola len dôsledkom ničím nepodloženej žaloby a výsledkom konania žalobcu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v zmysle § 385 CSP. Dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, výrokov II., III. a IV., ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

6. Odvolací súd vzal do úvahy všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené, dôsledne sa zaoberal dôvodmi, prečo súd prvej inštancie považoval za spravodlivé rozhodnúť o trovách konania štátu a trovách konania žalovaného tak, ako rozhodol súd prvej inštancie (výrok II., III. a IV.

rozsudku súdu prvej inštancie). Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Vzhľadom k tomu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v zmysle § 387 ods. 2 CSP, a len na zdôraznenie jeho správnosti uvádza:

7. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním, alebo bránením práva.

8. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

9. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Podľa § 260 CSP, ak súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie, pri rozhodovaní o náhrade výdavkov spojených s vykonaním tohto dôkazu sa riadi ustanoveniami osobitného predpisu.

11. Žalovaný v odvolaní namieta výrok II. III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie pomerne rozdelil nárok štátu na náhradu trov konania medzi žalobcu (vo výške 50%) a žalovaného (vo výške 50%) - výrok II. a III.. Zároveň žalovanému ako úspešnej strane v konaní nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok IV.), čo odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané porušenie povinností zo strany žalobcu aj žalovaného, obe strany nepredložili všetky dôkazy vo veci pri počiatočných úkonoch, v dôsledku čoho vznikla každej strane značná náhrada trov konania.

12. Po preštudovaní súdneho spisu odvolací súd zistil, že trovy konania štátu v tejto veci predstavujú náklady za znalecké dokazovanie vykonané znalkyňou ustanovenou v konaní uznesením súdu prvej inštancie, č.k. 12Cpr/4/2011-122 zo dňa 29.07.2013 v spojení s uznesením odvolacieho súdu č.k. 4CoPr/6/2013-136 zo dňa 27.12.2013.

13. V súvislosti s náhradou trov konania štátu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý nárok na náhradu trov konania štátu pomerne rozdelil medzi žalobcu (vo výške 50%) a žalovaného (vo výške 50%). Dodáva, že znalecké dokazovanie bolo nariadené súdom prvej inštancie v záujme oboch sporových strán, za účelom spravodlivého rozhodnutia ich sporu. Znalecké dokazovanie bolo potrebné vykonať v záujme oboch strán, nakoľko žalobca síce nevedel svoje nároky vydokladovať (čo namietal žalovaný), ale zároveň žalovaný nevedel jednoznačne preukázať, že na požadované nároky nemá právo.

14. V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nepriznaní práva na náhradu trov konania žalovanému s poukazom na § 257 CSP odvolací súd uvádza, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane (§ 255 ods. 1 CSP).

15. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ustanovenie § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliadne na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti. Môže tak dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných

dôvodov hodných osobitného zreteľa (pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II.ÚS/563/2011).

16. Judikatúra konštatovala, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Uvedené ustanovenie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie NS SR z 28.01.2010, sp. zn. 2M Cdo/17/2009).

17. Ustanovenie § 257 CSP nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Avšak odvolací súd dodáva, že významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.. Výrok o trovách konania musí byť v súlade s priebehom celého konania a úvaha vedúca k ich náhrade musí byť odôvodnená. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

18. Treba teda konštatovať, že dôvody osobitného zreteľa možno zhrnúť nasledovne: a/ neprimeraná tvrdosť, b/ podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, c/ povaha a okolnosti sporu, d/ zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, e/ zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, f/ osobné pomery strany sporu, g/ nízky príjem.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade bola zistená existencia viacerých vyššie uvedených dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností v zmysle § 257 CSP. V posudzovanej právnej veci je významné, že žalobca sa podanou žalobou domáhal nárokov vzniknutých počas a v súvislosti s jeho zamestnaneckým vzťahom so žalovaným ako jeho bývalým zamestnávateľom. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že nárok žalobcu bol od začiatku nedôvodný a v konaní iba reagoval na dôkazy predkladané žalobcom. Ak by totižto ihneď po doručení žaloby protistrane (žalovanému) bol predložil dôkazy jasne vyvracajúce nárok žalobcu, súd prvej inštancie by nemal za potrebné vo veci nariaďovať znalecké a ďalšie dokazovanie. Samotné tvrdenie žalovaného, že nárok žalobcu považoval od začiatku za nedôvodný a že žalobca len skúšal, či bude v konaní úspešný, čomu prispôboval svoju právnu argumentáciu, nie je možné (bez jasnej a tvrdenie žalovaného jednoznačne podporujúcej právnej dokumentácie) považovať za odôvodňujúce skutočnosť, že žalobca svoj nárok len vykonštruoval a žalovaný bol v konaní tou stranou, ktorá sa len bránila. Vzhľadom na uvedené odvolací súd jednoznačne konštatuje podiel oboch sporových strán na vzniku sporu. Zároveň je nevyhnutné konštatovať aj podiel oboch sporových strán na priebehu sporu, keď bolo potrebné vykonávať rozsiahle a zdĺhavé dokazovanie na to, aby súd prvej inštancie mohol dospieť k spravodlivému rozhodnutiu v merite veci.

20. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že každej strane sporu vznikla značná náhrada trov konania v dôsledku toho, že nepredložili všetky dôkazy vo veci ihneď pri počiatočných úkonoch. Zároveň treba prihliadnuť aj na postavenie žalobcu, ktorý v konaní obhajoval iba svoje pracovnoprávne nároky voči žalovanému. Ak by zo strany žalovaného nedošlo k žiadnemu pochybeniu, čo sa mu ale nepodarilo preukázať, žalobca by nebol nútený podávať predmetnú žalobu. S poukazom na tieto jednoznačné zistenia dospel odvolací súd k záveru, že by bolo neprimerane tvrdé voči žalobcovi, aby po neúspešne podanej žalobe, ktorej neúspech mu nemohol byť pri jej podávaní zrejmý, bol potrestaný ešte aj tým, že bude zaviazaný na náhradu trov konania protistrane (keď je zrejmé, že sám žalobca mal nemalé výdavky na trovy vlastného právneho zastúpenia).

21. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výrokov II., III. a IV., potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správne.

22. V tomto odvolacom konaní bol úspešný žalobca, a preto podľa § 396 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP má nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Avšak s poukazom na aplikáciu § 257 CSP v konaní pred súdom prvej inštancie, aj odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania v zmysle § 257 CSP. Nebolo by spravodlivé zaviazať, v odvolacom konaní neúspešného žalovaného, na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu, pokiaľ odvolací súd dospel, zhodne so súdom prvej inštancie, k záveru o podiele oboch sporových strán na vzniku a priebehu sporu. Vzhľadom k tomu odvolací súd nepriznal, v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi, nárok na náhradu jeho trov odvolacieho konania voči žalovanému.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).